

Si hi ha una pel·lícula que podria servir de base per fer un curs de cinematografia a qualsevol escola de cinema aquesta és *The Birds*. I, fins i tot, seria capaç d'afirmar que seria suficient amb els primers trenta minuts, trenta minuts exactes; perquè precisament en aquest moment és quan Melanie Daniels torna a la casa de la mestra de Bodega Bay per demanar-li que li llogui una habitació que té anunciada a la seva porta. Tot el que succeeix a partir d'aquest moment ja està suggerit en aquests primers trenta minuts màgics. Els restants no són altra cosa que el desenvolupament d'allò que s'ha mostrat a aquesta primera mitja hora. Quan es veu la pel·lícula per segona o consecutives vegades, en arribar en aquesta escena esmentada, l'espectador ja no necessita continuar veient-la, perquè ja ha rebut tota la seva essència; tota ja ha estat transmesa. Això no vol dir que els restants vuitanta-cinc minuts no hi hagi escenes memorables, però són moments que ja no van més enllà del que contenen, més enllà del que mostren. En canvi, a aquests primers trenta minuts, el que es veu és tan poc comparat amb el que es suggereix, i el que es transmet és tant en comparació amb els mitjans emprats,

que cada nova visió és una visió nova, una nova experiència que enriqueix l'anterior.

La pel·lícula comença en el barri més elegant de San Francisco, la càmera segueix una al·lota que pertany a la classe que habita aquesta barriada. En un moment donat, un al·lot la xiula pel seu atractiu, i ella mostra una satisfacció que ens diu clarament que, a més de la seva classe social, se serveix també del seu atractiu físic. Quan segueix el seu camí sent un renou que la fa mirar cap el cel veient una gran bandada d'ocells amenaçadors que revolten sobre la ciutat. Si l'al·lot l'ha delatada tal com és, els aucells l'amenacen que no podrà seguir així, que haurà de deixar la frivolitat cap a una major serietat. Ella es dirigeix a una botiga de mascotes, i mentre hi entra, en surt Alfred Hitchcock amb les seves dues mascotes personals que, per tan ben pentinades com van, suggereixen que les ha dutes allà per fer-les la clenxa. Amb aquesta signatura cinematogràfica ens diu que ja no estem a San Francisco, sinó que en el moment que traspassem la porta de la botiga entrarem inexorablement dins una pel·lícula seva, una pel·lícula titulada *The Birds*. Tot el que passarà a partir d'aquell moment

pertany al camp de la seva realitat cinematogràfica. Per tant, és millor que ens oblidem de les nostres lògiques i les del món per endinsar-nos dins l'única lògica possible, la de la seva pel·lícula.

La curta seqüència dins la botiga, uns cinc minuts, és una mostra de la millor comèdia irònica que ens ha donat el cinema. Mentre aquella al·lota tan bonica espera que l'atenguin, hi entra un jove, que la coneix pel seu currículum de frivolitats, però sabent-ho fa com si no-res i la tracta com la vertadera dependenta de la botiga. El que passa durant aquests minuts és difícil de contar perquè només pot ésser percebut en la seva totalitat veient-lo a la pantalla, però ens alerta que les aparences no són gairebé mai el que semblen ésser. Sense abandonar del tot el to irònic i humorístic, ens endinsam després dins la part d'aquesta primera mitja hora o presentació, que correspon a la intriga, una intriga creada pel personatge de Mitch, que ha trasbalsat la nostra protagonista i pretén buscar-lo per regalar-li uns periquitos. Una ironia que ve plasmada a l'inici amb el moviment dels periquitos dins el cotxe per mantenir l'equilibri per la força centrífuga a les corbes. Després, seguim a l'arribada a correus, on la protagonista vol saber el nom de la germana de Mitch, però ni l'encarregat ni el seu ajudant, que mai

no surt a la imatge, són capaços d'informar-la, per la qual cosa l'envien a la mestra del poble. Allà, la intriga mesclada amb comèdia irònica es transforma en l'anunci de la tragèdia que ens espera. La mestra ha estat amant de Mitch i la conversació curta, però intensa, és digne dels millors diàlegs cinematogràfics de la història del cinema.

La darrera part d'aquests trenta minuts memorables és l'entrega dels periquitos a Mitch, mitjançant una barca llogada per travessar tota la badia de Bodega Bay. Si tot el que hem vist abans és cinema de primer nivell, la seqüència de l'entrega dels periquitos és d'una mestria digne d'un home que en tota la seva carrera mai no va rebre cap estatueta Oscar. A la tornada cap al port l'ataca una gavina i Mitch s'afanya per anar a auxiliar-la; la du al bar i li dona els primers auxilis. Mentre tant se presenta la seva mare. Allà ja comença a forjar-se la tragèdia que ens durà al final tràgic, en què solament la fuga podrà permetre als personatges l'esperança en un món millor. Difícilment es pot fer la presentació d'una pel·lícula amb més elegància; impossible fer-ho d'una manera més acordada amb el que vendrà després; però el que és únic dins el món del cinema és que en la primera mitja hora s'hagi contat d'una manera tan fidedigna tota la història que després veurem. ■